

OPINIONS

EL MOSSAD FA FIGA

Xavier Vinader

12

ESTAPE RESPON

Toni Cañís

13

LA GUERRA QUE VE O LA NATURALES DEL CONFLICTE

Agustí Colomines

16

L'ERROR DE ZAPLANA

J. J. Pérez Benlloch

L'ANY DEL (RE)CANVI

Pere Martí

17

DIÀLEG A LA UMSCHLAGPLATZ

Llibert Ferri

PARAULES TOLERADES,

PARAULES X

Glòria Marcos

18

PARADISO

Joan F. Mira

98

L uiz Inácio da Silva, més conegut com a "Lula", va ser aclamat la setmana passada com a nou president del Brasil en una de les celebracions que ha generat més esperances no sols entre els més desafavorits del Brasil, sinó de tot Llatinoamèrica. Per primera vegada aquest gran país té un president d'esquerra, que no ha hagut de recórrer al populisme barroer d'altres líders polítics del continent, començant per Chávez a Veneçuela. Lula té al darrere un partit, el dels Treballadors (PT), que a poc a poc ha demostrat que era capaç de governar amb èxit ciutats i estats, tant petits com grans, amb moltes dosis de pragmatisme, però sense perdre de vista l'objectiu d'una societat més justa. Ara li ha arribat el torn de presidir el Brasil, per mèrits propis però també per haver sabut generar prou confiança entre les elits econòmiques del país. Caldrà veure si aquestes el deixen impulsar alguns dels seus projectes, com la reforma agrària, que no sols pot xocar frontalment contra els terratinents del país sinó també contra les corporacions multinacionals que posseeixen grans extensions de terres. De tota manera, cal dir que Lula és conscient que el seu marge de maniobra és prou reduït, perquè el país està molt endeutat, però alhora ha sabut convèncer el Fons Monetari Internacional (FMI) que les seues polítiques no provocaran cap daltabaix. La bona sintonia amb l'FMI és prou evident, fins al punt que el president d'aquesta institució ha dit que Lula "és un líder del segle XXI".

Lula, però, no té només la no-animadversió de l'empresariat, sinó el suport d'una població que se sent representada en el Govern d'unitat que ha conformat. Entre les 37 carteres ministerials, de les quals només 23 són del PT, hi ha el músic Gilberto Gil, l'ecologista i companya de Chico Mendes, Marina Silva, l'exguerriller José Dicreu o Benedita da Silva, la primera dona negra que és ministra. Amb aquest equip divers Lula pot assolir un programa basat a reduir dràsticament la fam, fent la reforma agrària, ajudant els més desvalguts i potenciant les cooperatives, entre altres mesures. I, de moment, els èxits obtinguts en les poblacions on governa el PT avalen els pronòstics positius de Lula.

Un altre avantatge per a Lula és que el president dels EUA, George W. Bush, no el pot posar al mateix nivell que Chávez o Castro, com han reclamat alguns sectors del Partit Republicà, que voldrien que Bush parlara dels tres líders com "l'eix del mal llatinoamericà". Lula es presenta com a moderat i lligat a l'FMI, però alhora no dubta a reivindicar el Brasil com a potència regional. De moment ja ha rebutjat les principals propostes dels EUA (el Pla Colòmbia i l'Àrea de Lliure Comerç d'Amèrica), i ha reivindicat el Mercosur com a alternativa, amb moneda i parlament comú.

Amb tots aquests atots Lula té molts números per convertir-se en la gran esperança del centre i del sud d'Amèrica. I tot just començar ja ha donat tres lliçons. Primer, ha anul·lat la compra d'avions de guerra per dedicar els diners al programa contra la fam. Segon, arribant a la presidència ha deixat en evidència els que, com l'esquerra europea, fa anys el titllaven de traïdor i titella dels nord-americans per reivindicar el també sindicalista Lech Walesa i tenir relacions amb els sindicats dels EUA. Per sort Lula no permetrà que li donen lliçons des d'Europa. I tercer, és una persona d'origen humil, sense pertànyer a cap família de tradició governamental, que ha arribat a la presidència d'un dels països més importants del món. Un fet trencador en molts països, a una i altra banda de l'oceà, ja que estem acostumats que els que ocupen els càrrecs de govern pertanyen a la mateixa elit de generació en generació. I encara una última constatació lligada a aquesta darrera: el món sindical, allí on s'ha treballat amb coherència, és percebut com l'esperança de l'esquerra, i així passa a altres llocs com Itàlia, amb Sergio Cofferati, o a Portugal, amb Manuel Carvalho da Silva.

“Lula pot convertir-se en la gran esperança llatinoamericana”

L'ESPERANÇA PER LULA